

Poř. č. 6/2014

Stanovisko ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů při výkonu působnosti státního zastupitelství podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, k problematice zkráceného přípravného řízení a trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku

§ 196 trestního zákoníku

S ohledem na aktuální znění § 196 trestního zákoníku (jeho dvou skutkových podstat a jedné k nim společné kvalifikované skutkové podstaty) a § 179a odst. 1 trestního řádu je konání zkráceného přípravného řízení při objasňování přečinu zanedbání povinné výživy formálně přípustné.

Při úvaze, zda v konkrétním případě přečinu zanedbání povinné výživy využít či nevyužít formy zkráceného přípravného řízení je však třeba s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem každého případu pečlivě zvažovat jeho specifický charakter zpravidla trvajících trestného činu (nebyl-li již dokončen) s ohledem na výklad § 12 odst. 11 trestního řádu ve vztahu k § 314b odst. 1 věty druhé trestního řádu, tedy že k zahájení trestního stíhání obviněného dochází až doručením návrhu na potrestání soudem. Případnému trestnímu příkazu by proto v zájmu jeho správnosti mělo u trvajících (nedokončených) přečinů zanedbání povinné výživy předcházet samostatné doručení návrhu na potrestání obviněnému soudem.

V rámci pracovní porady Krajského státního zastupitelství v Plzni byly nejvyšším státním zástupcem zaznamenány aplikační problémy se správným vymezením skutku v meritorním rozhodnutí soudu při objasňování trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku ve zkráceném přípravném řízení s ohledem na jeho povahu trvajících trestného činu, a to s ohledem na ustálený výklad § 12 odst. 11 trestního řádu ve vztahu k § 314b odst. 1 věty druhé trestního řádu.

O součinnost byla požádána Vrchní státní zastupitelství v Praze a Olomouci, Městské státní zastupitelství v Praze a ostatní krajská státní zastupitelství, aby podala informaci o jejich poznatcích k dané problematice a k signalizaci případné nejednotné praxe soudů v případě konání zkráceného přípravného řízení pro přečin zanedbání povinné výživy. Jejich poznatky pak byly zohledněny pro následující zjištění a závěry.

Dle podaných informací je forma zkráceného přípravného řízení v případě přečinu zanedbání povinné výživy využívána v obvodu naprosté většiny okresních státních zastupitelství, a to jako forma převažující. Přitom přečin zanedbání povinné výživy nezřídka dosahuje 10-20% nápadu trestné činnosti. Nárůst využívání této formy přípravného řízení je v obvodech těchto okresních státních zastupitelství ovlivněn bezproblémovým přijímáním návrhů na potrestání soudy. Jim nadřízená krajská státní zastupitelství se pak za ně vyslovila v tom smyslu, aby tato praxe byla zachována. Vrchní státní zastupitelství v Praze pak i připomnělo přednost zkráceného přípravného řízení jako *lex specialis* v intencích rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. II ÚS 317/04¹.

Jsou však i okresní státní zastupitelství, v jejichž obvodu se zkrácené přípravné řízení v případě přečinu zanedbání povinné výživy vůbec nekoná nebo je od jeho využívání ustupováno. Odůvodněno je to právě aktuálním zněním § 12 odst. 11 trestního řádu a navazující ustálenou judikaturou, že o nový skutek se v případě konání zkráceného přípravného řízení bude jednat v případě trvajících trestného činu až od okamžiku doručení návrhu na potrestání obviněnému soudem. Rovněž i úvahami nakolik je či není obviněný i krácen ohledně možnosti využít zvláštní účinné lítosti dle § 197 trestního zákoníku. Mimoto byla v jejich obvodech zaznamenána, byť nadále spíše jen ojedinělá, soudní rozhodnutí o odmítnutí návrhu na potrestání v případě přečinu zanedbání povinné výživy, odůvodněná nevhodností konání zkráceného přípravného řízení v případě tohoto trestného činu. Nevhodnost byla odůvodňována dílem tím, že při stanovení výše dlužného výživného nelze vycházet pouze a jen z aktuálně platného soudního rozhodnutí o výši výživného, ale z komplexního posouzení majetkových, příjmových a osobních poměrů pachatele. K prokazování těchto okolností není zkrácené přípravné řízení vhodné. Dílem pak právní nejistotou obviněného, kterému od doby sdělení podezření do doby doručení návrhu na potrestání soudem může výše dlužného výživného narůstat, aniž by byl náležitě poučen, za jakých podmínek by mohl využít zvláštní účinné lítosti dle § 197 trestního zákoníku, neboť ze strany soudů je nezřídka rozhodováno trestním příkazem. S těmito argumenty však prvoinstanční soudní rozhodnutí neobstála a ke stížnostem státních zástupců byla usnesení o odmítnutí návrhu na potrestání stížnostními soudy zrušena a prvoinstančním soudům uloženo o věci znovu jednat a rozhodnout. Zmínit lze zejména argumentaci Krajského soudu v Brně, pobočka Jihlava z usnesení sp. zn. 42 To 365/2010², podle kterého skutečnost, že pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku bylo vedeno zkrácené přípravné řízení, není důvodem pro odmítnutí návrhu na potrestání podle

¹ Nejvyšší soud ve stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2014 sp. zn. Tpjn 303/2014 ke sjednocení výkladu § 314c odst. 1 písm. c) trestního řádu umožňujícího odmítnutí návrhu na potrestání soudem však cit. nálezu Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 317/04 přisuzuje použitelnost jen pro případy při činu dopadených pachatelů, tj. jen ve vztahu k § 179a odst. 1 písm. a) trestního řádu.

² zveřejněno v ASPI pod JUD253852CZ

§ 314c odst. 1 písm. c) trestního řádu, neboť tím není vyloučeno použití ustanovení o účinné lítosti podle § 197 trestního zákoníku. Tyto skutečnosti může soud po podání návrhu na potrestání zjistit, pokud nařídí hlavní líčení. V rámci hlavního líčení je povinností soudu také jako otázku předběžnou podle § 9 odst. 1 trestního řádu posoudit zavinění obviněného (možnost a schopnost výživné stanovené v občanskoprávním řízení platit či nikoli) a vyčerpat celý skutek, tedy celé časové rozpětí, tj. aniž by byl vázán časovým omezením uvedeným v návrhu na potrestání, neboť § 12 odst. 12 trestního řádu a jeho vliv na aplikaci zásady obžalovací se u přečinu zanedbání povinné výživy jako trvajících trestného činu neuplatní.

Analytický a legislativní odbor Nejvyššího státního zastupitelství dospěl k závěru, že s ohledem na aktuální znění § 196 trestního zákoníku (jeho dvou skutkových podstat a jedné k nim společné kvalifikované skutkové podstaty) a § 179a odst. 1 trestního řádu **je konání zkráceného přípravného řízení při objasňování přečinu zanedbání povinné výživy formálně přípustné**, neboť zkrácené přípravné řízení lze konat o trestných činech, o nichž přísluší konat řízení v prvním stupni okresnímu soudu a na které zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let, jestliže: a) podezřelý byl přistižen při činu nebo bezprostředně poté nebo b) v průběhu prověřování trestního oznámení nebo jiného podnětu k trestnímu stíhání byly zjištěny skutečnosti, jinak odůvodňující zahájení trestního stíhání a lze očekávat, že podezřelého bude možné ve lhůtě dvou týdnů uvedené v § 179b odst. 4 trestního řádu postavit před soud. Podle citovaného ustanovení musí být zkrácené přípravné řízení skončeno nejpozději do dvou týdnů ode dne, kdy policejní orgán sdělil podezřelému, že spáchání jakého skutku je podezřelý a jaký trestný čin je v tomto skutku spatřován. To znamená, že zkrácené přípravné řízení by mělo být konáno pouze za podmínek, že lze důvodně očekávat, že toto řízení bude ve velmi krátké, několikadenní lhůtě ukončeno a podezřelý bude postaven před soud. Pokud dojde ke zjištění pachatele až po uplynutí určité doby po spáchání trestného činu, lze konat zkrácené přípravné řízení pouze tam, kde je způsobilé k ukončení ve lhůtě uvedené v § 179b odst. 4 trestního řádu. Po novele provedené zákonem č. 274/2008 Sb. se počátek takové lhůty nově váže na sdělení podezření, a nikoli na dobu, kdy policejní orgán obdržel trestní oznámení nebo jiný podnět k trestnímu stíhání, prodloužené nejvýše o dalších deset dnů státním zástupcem podle § 179f odst. 2 písm. a) trestního řádu³.

Při rozhodování, zda v konkrétním případě přečinu zanedbání povinné výživy využít či nevyužít formy zkráceného přípravného řízení je však třeba s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem každého případu pečlivě zvažovat i jeho specifický charakter zpravidla trvajících trestného činu (nebyl-li již dokončen) s ohledem na aktuální právní úpravu a výklad § 12 odst. 11 tr. řádu ve vztahu k § 314b odst. 1 věty druhé trestního řádu⁴.

Je třeba brát zřetel na to, že nejen s okamžikem sdělení podezření podle § 179b odst. 2 trestního řádu, ale ani s okamžikem podání návrhu na potrestání podle § 179c odst. 2 písm. a) trestního řádu nejsou spojovány právní účinky jinak předpokládané (s účinností od 1.1.2002 na základě novelizace trestního řádu

³ Srov. též Šámal, P. a kol. Trestní řád. 2. díl. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2336

⁴ Podle § 314b odst. 1 věty druhé trestního řádu se trestní stíhání zahajuje tím, že návrh státního zástupce na potrestání byl doručen soudu.

zákonem č. 265/2001 Sb.) ustanovením § 12 odst. 11 trestního řádu⁵, které se uplatní jen v případě postupu podle § 160 odst. 1 trestního řádu v okamžiku oznámení (doručení) usnesení o zahájení trestního stíhání obviněnému. Tedy že od sdělení podezření či podání návrhu na potrestání další pokračující neplnění vyživovací povinnosti nelze posuzovat jako nový skutek. Naopak dle ustálené judikatury tyto právní účinky nastávají až s doručením návrhu na potrestání podezřelému, resp. od jeho podání obviněnému, soudem⁶.

Policejní orgán při sdělení podezření a státní zástupce při podání návrhu na potrestání rozhodují podle aktuální důkazní situace, kterou jsou povinni zohlednit při vymezení skutku tak, aby vystihoval zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu, který je v něm spatřován. V případě přečinu zanedbání povinné výživy je pak třeba vedle vymezení formy zavinění i specifikovat skutek jednak ohledně doby jeho spáchání a jednak ohledně výše dlužného výživného. Nelze považovat za nesprávné, pokud státní zástupce v návrhu na potrestání skutek, pokud již k jeho dokončení nedošlo dříve (např. z důvodu zániku vyživovací povinnosti či z důvodu absence zavinění např. z důvodu nástupu do VTOS bez pracovního zařazení), ohraničí údajem „do současné doby“ či konkrétním datem podání návrhu na potrestání.

Mezi okamžikem podání návrhu na potrestání a okamžikem doručení návrhu na potrestání obviněnému samozřejmě dochází k časové prodlevě, jejíž délku nelze předjímat. Během tohoto mezidobí či „vakua“⁷ přitom mohou nastat různé okolnosti, mající za následek přerušení protiprávního stavu, resp. dokončení trvajících trestného činu zanedbání povinné výživy (např. obviněný začne běžné výživné platit, nastoupí do VTOS či zanikne vyživovací povinnost). Byť většinou obviněný nebude nadále vyživovací či zaopatřovací povinnost zaviněně plnit, tedy bude v trestné činnosti pokračovat. Nelze přitom vyloučit, že toto mezidobí může trvat např. i několik měsíců, pokud se soudu nebude dařit návrh na potrestání obviněnému po delší dobu doručit.

Toto jsou však okolnosti mající důsledek v aktuálním znění § 12 odst. 11 trestního řádu a jeho soudním výkladu ve vztahu ke sdělení podezření ve zkráceném přípravném řízení, což by soudy měly v souladu se zásadou „soud zná právo“ (lura novit curia) a ustálenou judikaturou při svém rozhodování zohledňovat⁸. V tomto směru nelze přehlédnout podpůrnou úlohu přípravného řízení a skutečnost, že další procesní postup je plně v pravomoci soudu, kterému trestní řád poskytuje instrumenty potřebné k projednání a rozhodnutí věci v souladu se zákonem,

⁵ Pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek.

⁶ R 15/2003-II. zveřejněné v ASPI pod JUD23179CZ.

⁷ K tomu srov. článek „Ještě k trestnému činu zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku“ autorek JUDr. Marie Viktorinové a JUDr. Jany Zezulové, Ph.D. publikovaný v časopise Státní zastupitelství č. 10/2010.

⁸ Z R 15/2003-II. zveřejněném v ASPI pod JUD23179CZ 15/2013-II jednoznačně vyplývá, že zahájení trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. ř. sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, jakož ani zahájení trestního stíhání podáním návrhu na potrestání soudu podle § 314b odst. 1 tr. ř. nemají účinky sdělení obvinění ve smyslu § 12 odst. 11 tr. ř. Takové účinky nastávají až doručením návrhu na potrestání obviněnému. Jde-li o trestné činy trvajících nebo hromadné, na něž nedopadá zásada vyplývající z § 12 odst. 12 tr. ř., a pachatel v trestné činnosti pokračuje před tím, než je mu návrh na potrestání doručen, soud musí rozhodnout i o těch částech skutku spáchaných do této doby, byť nejsou popsány v návrhu na potrestání.

tj. i ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu (vyjadřujícím zásadu náležitého objasnění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností).

Soudní rozhodnutí by přitom nemělo pro dobu mezidobí od podání návrhu na potrestání a jeho doručení obviněnému možný protiprávní stav bez k tomu opatřených relevantních důkazů předjímat. Nelze považovat tudíž za správné, aby samosoudce, pokud využije možnosti o věci rozhodnout trestním příkazem⁹, skutek časově ohraničil použitím formulace „do doby doručení trestního příkazu,“ byť to ve většině případů může odpovídat skutečnosti, protože soudy standardně doručují návrh na potrestání s trestním příkazem. V mezidobí, které uplyne od podání návrhu na potrestání, však jak již ale bylo zmíněno výše, může být trvající přečin zanedbání povinné výživy dokončen. Nelze se přitom spoléhat na to, že obviněný, kterému svědčí právo k podání odporu, využije tohoto práva z důvodu, že trestní příkaz jej postihuje i za období, po které např. už začal vyživovací povinnost plnit. Náprava dílem nezákonného odsouzení by pak byla možná jen formou mimořádného opravného prostředku. V praxi pak dochází i k případům, kdy samosoudce v trestním příkazu doručovaném společně s návrhem na potrestání skutek časově ohraničí datem vydání trestního příkazu, tedy rozhodne podle důkazní situace vyplývajícího z aktuálního důkazního stavu věci, ale pokud dojde během jeho doručování obviněnému k delší časové prodlevě (pozn. státnímu zástupci v mezidobí již standardně lhůta k podání odporu uplyne, neboť soudy nedoručují trestní příkaz státnímu zástupci až po jeho doručení obviněnému, což by také mohla být varianta, jak jeho nesprávnosti předcházet), nebude výrok trestního příkazu odpovídat skutečnému skutkovému a právnímu stavu věci, pokud v mezidobí obviněný v trestné činnosti pokračoval, resp. nadále povinnost vyživovat nebo zaopatřovat jiného zaviněně neplnil. A přitom nově jej bude možné trestně stíhat až pro období následující po doručení návrhu na potrestání. Náprava v neprospěch obviněného v tomto případě již nebude možná.

Vzhledem k tomu, že při stávající právní úpravě podle § 314e odst. 1 trestního řádu samosoudce může o návrhu na potrestání za přečin zanedbání povinné výživy rozhodnout trestním příkazem a nelze předpokládat, že by soudy sjednotily svoji praxi tak, že budou vždy v případě tohoto trestného činu nařizovat hlavní líčení, lze s ohledem na problematiku nastíněnou v předchozím odstavci poukázat např. na praxi soudů v obvodu Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, kde soudy nejprve doručují obviněnému návrh na potrestání a teprve poté rozhodují trestním příkazem, ve kterém dobu spáchání trestného činu ohraničí datem doručení návrhu na potrestání a dopočítají výši dlužného výživného, přičemž obviněný má možnost proti trestnímu příkazu podat odpor a zajistit si tak možnost projednání věci v hlavním líčení a dodatečně využít zvláštní účinné lýtosti podle § 197 trestního zákoníku. Byť ani v tomto případě nelze vyloučit, že odsuzující rozhodnutí může zahrnovat větší či menší časový úsek, po který ke spáchání (k pokračování) přečinu zanedbání povinné výživy nedošlo. Což by ale mohla vyřešit pouze a jen zákonodárcem zavedená nepřipustnost trestního příkazu v případě zkráceného přípravného řízení pro trvající trestnou činnost (o kterou se v praxi nebude jednat nejen v případě

⁹ V souladu s citovaným rozhodnutím Krajského soudu v Brně, pob. Jihlava sp. zn. 42 To 365/2010 se však v případě nedokončeného nadále trvajícího přečinu zanedbání povinné výživy nejeví rozhodování trestním příkazem vhodné, naopak by mělo být nařízeno hlavní líčení, byť v praxi přesto nadále převažuje rozhodování samosoudců formou trestního příkazu, protože jim to právní úprava umožňuje.

přečinu zanedbání povinné výživy, ale např. i přečinu nebezpečného pronásledování), resp. si lze spíše představit, že by případná novelizace byla taková, že v případě trestného činu zanedbání povinné výživy nebude přípustné konat zkrácené přípravné řízení, což by rozhodně znamenalo nežádoucí negativní dopad na dosavadní praxi.

Před výběrem některého z možných opatření ke sjednocení praxe v posuzovaném případě bylo vzato na zřetel rovněž stanovisko Trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2014 sp. zn. Tpjn 303/2014 ke sjednocení výkladu § 314c odst. 1 písm. c) trestního řádu umožňujícího odmítnutí návrhu na potrestání soudem. Podle tohoto stanoviska by mělo být zkrácené přípravné řízení konáno jen ve skutkově, právně a důkazně jednoduchých věcech a tomu by měla odpovídat i délka prověřování předcházející zkrácenému přípravnému řízení. Podmínky uvedené v § 179a odst. 1 písm. b) trestního řádu, tzn. prověřováním trestního oznámení nebo jiného podnětu k trestnímu stíhání zjištěné skutečnosti, jinak odůvodňující zahájení trestního stíhání, včetně samostatně posuzované doby prověřování a očekávání, že podezřelého bude možné ve lhůtě uvedené v § 179 odst. 4 trestního řádu postavit před soud, zpravidla nebudou splněny, uplynula-li od počátku prověřování do sdělení podezření podle § 179b odst. 3 trestního řádu **doba podstatně převyšující dva týdny**. V takovém případě samosoudce podle § 314c odst. 1 písm. c) trestního řádu návrh na potrestání odmítne.

Za účelem sjednocení aplikační praxe bylo na základě výše nastíněných rozhodných okolností dané problematiky shledáno důvodným využití oprávnění nejvyššího státního zástupce uvedeného v § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, k problematice zkráceného přípravného řízení a trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku formy přípravného řízení při objasňování trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku, jakož i v případě jiných trvajících trestných činů, zejména zda je či není vhodné konat ohledně trvajících trestného činu zkrácené přípravné řízení. A to s následujícími závěry:

S ohledem na aktuální znění § 196 trestního zákoníku (jeho dvou skutkových podstat a jedné k nim společně kvalifikované skutkové podstaty) a § 179a odst. 1 trestního řádu je konání zkráceného přípravného řízení při objasňování přečinu zanedbání povinné výživy formálně přípustné.

Při úvaze, zda v konkrétním případě přečinu zanedbání povinné výživy využít či nevyužít formy zkráceného přípravného řízení je však třeba s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem každého případu pečlivě zvažovat jeho specifický charakter zpravidla trvajících trestného činu (nebyl-li již dokončen) s ohledem na výklad § 12 odst. 11 trestního řádu ve vztahu k § 314b odst. 1 věty druhé trestního řádu, tedy že k zahájení trestního stíhání obviněného dochází až doručením návrhu na potrestání soudem. Případnému trestnímu příkazu by proto v zájmu jeho správnosti mělo u trvajících (nedokončených) přečinů zanedbání povinné výživy předcházet samostatné doručení návrhu na potrestání obviněnému soudem.

Specifický charakter trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 trestního zákoníku jako trestného činu trvajících a problémy, které mohou s ohledem na § 12 odst. 11 trestního řádu nastat v případě využití formy zkráceného přípravného řízení, by neměly být důvodem, proč by v jeho případě nemohl být institut zkráceného přípravného řízení využíván. A to i proto, že případy delší časové prodlevy mezi podáním návrhu na potrestání a jeho doručení obviněnému soudem jsou v celkovém objemu v menšině. Konání zkráceného přípravného řízení i pro přečin zanedbání povinné výživy se přitom osvědčilo, zejména z hledisek rychlosti a hospodárnosti. Nemělo by však docházet k jeho využívání v případech k tomu nevhodných, které nesplňují kritéria skutkově, právně a důkazně jednoduché věci.

Tendence samosoudců věci vyřizovat trestními příkazy by neměla být důvodem, proč by se mělo v případě přečinu zanedbání povinné výživy ustoupit od právní úpravou přípustné možnosti konání zkráceného přípravného řízení. **Trestním příkazům by v zájmu jejich správnosti mělo u trvajících nedokončených přečinů zanedbání povinné výživy předcházet samostatné doručení návrhu na potrestání obviněným,** k čemuž by měli státní zástupci v praxi soudy vést využíváním práva k podání odporu, zejména pokud je trestní příkaz vydán po uplynutí více jak jednoho měsíce po podání návrhu na potrestání (pokud lze alespoň předpokládat pokračování zaviněného nesplnění povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného, což si lze mimoto ověřit u osoby oprávněné) nebo pokud trestní příkaz obsahuje vymezení skutku způsobem, který nepřipustně předjímá protiprávní stav. Neboť rozsah a doba spáchání činu patří k rozhodným hlediskům pro ukládání trestu (k tomu srov. zejména § 39 odst. 1, 2 a § 42 písm. m) trestního zákoníku).

Nastíněné problémy je však třeba brát v praxi ze strany dozorujících státních zástupců na zřetel a **v komplikovanějších případech** (např. ve kterých je od počátku zřejmé, že bude třeba se jako předběžnou otázkou primárně zabývat souladem mezi výší stanoveného výživného a reálnou výší výživného, které bylo v možnostech pachatele plnit, rovněž ve věcech několikanásobných recidivistů, kterým reálně již hrozí nepodmíněné potrestání a bude proto nutné stejně konat hlavní líčení, jakož i u pachatelů, po jejichž místě pobytů bylo dlouhodobě pátráno a lze předpokládat, že i v řízení před soudem bude jejich dosažitelnost problematická) **v zájmu zajištění správnosti soudního rozhodnutí ve věci ukládat konat standardní přípravné řízení (vyšetřování),** neboť policejní orgán musí shromáždit v podstatě stejný dostatek podkladů nejen pro sdělení podezření (standardně provádí policejní orgán obvodního oddělení) nebo pro zahájení trestního stíhání (po postupu dle § 162 odst. 1 trestního řádu provádí policejní orgán služby kriminální policie a vyšetřování příslušného územního odboru), aby bylo jeho opatření o sdělení podezření nebo usnesení o zahájení trestního stíhání zákonné a nebylo nutné jej postupem podle § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu zrušit. Přitom pak je i vyšetřování zpravidla možné ukončit ve velmi krátké lhůtě do 2-4 týdnů, tedy ve lhůtě, která nikterak nepřevyšuje lhůtu 2 týdnů, ve kterých je třeba provést zkrácené přípravné řízení. **A rovněž v případech, ve kterých už od počátku prověřování uplynula doba několika měsíců,** nezapříčiněna objektivními

překážkami v postupu policejního orgánu nebo překážkami na straně osoby, proti níž se řízení vede (zdravotní stav, hospitalizace, pobyt v zahraničí apod.).¹⁰

Toto stanovisko ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů při výkonu působnosti státního zastupitelství bylo vydáno podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší státní zástupce:
JUDr. Pavel Zeman v.r.

¹⁰ Viz. odůvodnění stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2014 sp. zn. Tpjn 303/2014.